

Black Beauty

CASA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după romanul
Annei Sewell

CUPRINS

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Primii mei ani 9

CAPITOLUL 2

Un bun început 16

CAPITOLUL 3

Ginger și Merrylegs 23

CAPITOLUL 4

Un simț aparte al cailor 29

CAPITOLUL 5

Un mic împielit 36

CAPITOLUL 6

Focul 41

CAPITOLUL 7

Trimis după doctor 48

CAPITOLUL 8

Plecarea 57

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 9

Învățând noi obiceiuri 63

CAPITOLUL 10

Reuben Smith 72

CAPITOLUL 11

Cai buni la toate 79

CAPITOLUL 12

Un hoț 85

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 13

La târgul de cai 93

CAPITOLUL 14

Un bătrân cal de război 100

CAPITOLUL 15

Jerry Barker și un cal de
birjă londonez 108

CAPITOLUL 16

Sărmana Ginger 117

CAPITOLUL 17

Bătrânul Captain și urmașul lui 121

CAPITOLUL 18

Anul Nou al lui Jerry 129

PARTEA A IV-A

CAPITOLUL 19

Doamna și Jakes 140

CAPITOLUL 20

Fermierul Thoroughgood
și nepotul lui 146

CAPITOLUL 21

Ultimul meu cămin 159

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 167

Notă către părinți și educatori
de Arthur Pober, doctor în educație 171

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Primii mei ani

Cel dintâi loc pe care mi-l amintesc era o pajiște uriașă, foarte frumoasă. Pe pământul ăsta întins era un lac limpede. Copaci umbroși își aplecau crengile deasupra apei. În stânga noastră era un câmp arat, iar în dreapta se afla casa stăpânului. Era un loc minunat.

Când eram foarte mic, stăteam mereu prin preajma mamei mele. După ce am mai crescut, ea a început să muncească ziua și să se întoarcă la mine abia pe înserat.

Alergam și mă jucam cu alți șase mânji pe pajiște, dar uneori se întâmpla ca aceștia să mai lovească sau să mai muște.

– Ascultă ce vreau să-ți spun, mi-a zis mama într-o bună zi. Mânjii ăștia nu-s decât niște cai de povară. Nu știu ce-s acelea bune maniere. Tu, în schimb, ai fost bine crescut. Părinții și bunicii tăi știu cum să se poarte. Nu m-ai văzut niciodată pe mine să mușc pe careva sau să lovesc cu copitele. Nădăjduiesc că vei ajunge bun și mărinimos. Să nu deprinzi niciodată apucături urâte. Fă-ți întotdeauna treaba fără să te plângi. Ridică sus picioarele când mergi la trap. Și niciodată să nu lovești sau să muști pe nimeni, nici măcar în joacă.

Nu am uitat niciodată vorbele mamei mele. Era o iapă înțeleaptă, iar stăpânului nostru îi plăcea foarte mult. Îi spunea Pet, deși numele ei era Duchess.

Când stăpânul nostru venea la poartă, mama mea necheza de bucurie și o lua la fugă către el. De vreme ce eu eram negru ca smoala, mie-mi spunea Darkie. Apoi îmi dădea pâine, iar mama mea primea de la el un morcov.

Înainte să împlinesc doi ani, s-a întâmplat ceva ce nu voi uita niciodată.

Mâncam liniștiți pe pajiște, când la un moment dat cel mai în vârstă dintre mânji a spus:

– Uite câinii de vânătoare.

– Au găsit un iepure, a zis mama mea, care se afla alături. La scurt timp, trecură în galop pe lângă noi mai mulți bărbați călare. Se îndepărtaseră destul de mult când, la un moment dat, câinii au încetat să mai alerge și să mai latre.

– Probabil că au pierdut urma, a zis un alt cal bătrân, urmărind cum câinii se răspândeau care-nctro cu nasurile amușinând pământul. Poate că iepurele va reuși să scape.

Nu a trecut mult timp și câinii au început să urle și să vină în mare goană către noi. Un iepure alerga iute, înnebunit de spaimă. Câinii au ajuns la mal, au făcut un salt peste apă și au luat-o repede peste câmp. Oamenii i-au urmat.

Iepurele a încercat, fără sorti de izbândă, să treacă printr-un gard. A dat să se întoarcă înspre drum, dar câinii care urlau au fost prea iuți. Apoi am auzit un țipăt și asta i-a fost sfârșitul.

Am fost atât de uimit, încât nu am băgat de seamă ce se petrecea lângă pârâu. Doi cai frumoși erau la pământ, unul în apă și altul în iarbă. Un bărbat reuși cu greu să iasă din apă; celălalt rămase nemișcat.

Mai apoi am înțeles că George Gordon, singurul fiu al moșierului, murise în accidentul cu pricina.

În timp ce ne uitam, unul dintre cai zăcea întins pe iarbă, grav rănit. Unul dintre bărbați s-a îndepărtat și a revenit apoi cu o pușcă de vânătoare și, după un bubuit asurzitor, s-a așternut liniștea.

Calul cel negru nu a mai mișcat. Mama mea părea supărată și tristă. Mi-a spus că-l știa de mult timp pe acel cal, că Rob Roy fusese un

cal bun. După acea zi, mama mea nu a mai pus niciodată piciorul pe acel petic de pământ.

Stăpânul a avut grijă de mine până am împlinit patru ani. Atunci a venit să mă vadă moșierul Gordon. S-a uitat cu luare aminte la mine, la ochi, la bot și la picioare, după care m-a privit la pas, la trap și în galop. Aveam părul moale, de un negru strălucitor. Unul dintre picioarele mele era alb și mai aveam și o drăguță stea albă în frunte.

— După ce va fi îmblânzit cum se cuvine, se va descurca de minune, a spus bărbatul. Îmblânzit însemna că aveam să port șa, să fiu ținut în frâu și să duc în spate bărbați, femei sau copii. Însemna că aveam să ascult ordinele stăpânului meu. De asemenea, trebuia să pricep un lucru: când aveam harnașamentul pe mine, nu puteam nici să mai sar de fericire, nici să mă las la pământ.

Aveam multe de învățat. Partea cea mai proastă era că trebuia să mă obișnuiesc cu hăturile și zăbala. Dar cu vorbele blânde ale